

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายวรวิทย์ กังคศิเทียม ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๖๔

เรื่องพิจารณาที่ ๑๗/๒๕๖๓

วันที่ ๒๔ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๔

ระหว่าง { ศาลปกครองกลาง

ผู้ร้อง

ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๓๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงตามคำโต้แย้งแล้ว ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้แสดงเหตุผลประกอบคำโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายมาตราดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ อย่างไร กรณีไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง ซึ่งคู่ความต้องโต้แย้งพร้อมด้วยเหตุผลว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญอย่างไร ประกอบกับมาตรา ๕ เป็นบทบัญญัติที่วางหลักความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญไว้และบัญญัติถึงผลของบทบัญญัติใดของกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญเป็นอันใช้บังคับมิได้ หากได้มีข้อความใดที่วางหลักการคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพไว้เป็นการเฉพาะ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในส่วนนี้

ประเด็นวินิจฉัยต่อมา

พระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๓๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

ความเห็น

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย ได้บัญญัติถึงเงื่อนไขในการตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลจะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าว

ต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุและจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย และกฎหมายดังกล่าวต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง บทบัญญัติดังกล่าวเป็นหลักการรับรองและคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลไว้ว่า ในการตรากฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลนั้นฝ่ายนิติบัญญัติหรือองค์กรที่ใช้อำนาจรัฐจะต้องคำนึงถึงหลักการพื้นฐานสำคัญประการหนึ่ง คือหลักความได้สัดส่วนพอเหมาะพอควรแก่กรณี อันเป็นหลักการสำคัญที่มีขึ้นเพื่อควบคุมตรวจสอบหรือจำกัดการใช้อำนาจรัฐ เพื่อมิให้ตรากฎหมายขึ้นใช้บังคับแก่ประชาชนตามอำเภอใจ โดยในการตรากฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของประชาชนตามหลักการดังกล่าวนั้นจะต้องมีความเหมาะสม มีความจำเป็น และได้สัดส่วนหรือมีความสมดุลระหว่างประโยชน์สาธารณะหรือประโยชน์ส่วนรวมที่จะได้รับกับสิทธิหรือเสรีภาพที่ประชาชนจะต้องสูญเสียไปอันเนื่องมาจากกฎหมายนั้น ในส่วนของการรับรองสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๗ วรรคสาม วางหลักการสำคัญไว้ว่า การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อการอันเป็นสาธารณูปโภค การป้องกันประเทศ หรือการได้มาซึ่งทรัพยากรธรรมชาติ หรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างอื่น และต้องชดเชยค่าทดแทนที่เป็นธรรมภายในเวลาอันควรแก่เจ้าของตลอดจนผู้ทรงสิทธิที่ได้รับ ความเสียหายจากการเวนคืน เนื่องจากการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เป็นการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินของบุคคลอันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่สำคัญ เพื่อเป็นหลักประกันความมั่นคงในการถือครองทรัพย์สินและการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินดังกล่าว การเวนคืนจะกระทำได้ก็แต่โดยกฎหมายให้อำนาจเท่านั้น ทั้งนี้จะต้องชดเชยค่าทดแทนที่เป็นธรรมแก่เจ้าของหรือผู้ทรงสิทธิภายในเวลาอันควรด้วย

พระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ เป็นกฎหมายกลางใช้บังคับเป็นการทั่วไปในเรื่องการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ โดยวางหลักเกณฑ์ วิธีการ และกระบวนการเกี่ยวกับการจ่ายเงินค่าทดแทน ในส่วนของการจ่ายค่าทดแทนกฎหมายฉบับนี้กำหนดว่าในกรณีที่รัฐไม่สามารถจ่ายเงินค่าทดแทนให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนได้ ให้มีการวางเงินค่าทดแทนไว้หากเป็นกรณีการเวนคืนมีความจำเป็นโดยเร่งด่วนที่ไม่อาจตกลงราคากันได้ เมื่อได้วางเงินค่าทดแทนตามมาตรา ๓๑ แล้วให้มิอำนาจเข้าครอบครองหรือใช้อสังหาริมทรัพย์นั้นได้ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๓ กรณีผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนไม่มารับค่าทดแทนภายในระยะเวลาที่กำหนด หรือในกรณีที่มิอาจจ่ายเงินค่าทดแทนให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนรายได้เพราะมีปัญหาเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์หรือสิทธิอื่น ๆ ในอสังหาริมทรัพย์ที่ต้องเวนคืน หรือมีปัญหาเกี่ยวกับการแบ่งส่วนเงินค่าทดแทนของผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนให้เจ้าหน้าที่

วางเงินค่าทดแทนไว้ตามมาตรา ๓๑ โดยพลัน... ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๘ และได้กำหนดขั้นตอนวิธีการ และกระบวนการในการวางเงินค่าทดแทนและการขอรับเงินค่าทดแทนไว้ในมาตรา ๓๑ ซึ่งวรรคหนึ่งบัญญัติว่า “ในการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ถ้าจะต้องมีการวางเงินค่าทดแทนไม่ว่าเนื่องในกรณีใด ๆ ให้กระทำโดยการนำเงินไปวางต่อศาลหรือสำนักงานวางทรัพย์ หรือฝากไว้กับธนาคารออมสินในชื่อของผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนโดยแยกฝากเป็นบัญชีเฉพาะราย ในการนี้ถ้ามีดอกเบียหรือดอกผลใดเกิดขึ้นเนื่องจากการฝากเงินนั้นให้ตกเป็นสิทธิแก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนนั้นด้วย” และวรรคสาม บัญญัติว่า “หลักเกณฑ์และวิธีการในการนำเงินค่าทดแทนไปวางต่อศาลหรือสำนักงานวางทรัพย์ หรือฝากไว้กับธนาคารออมสิน ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนด” และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการนำเงินค่าทดแทนไปวางต่อศาลหรือสำนักงานวางทรัพย์ หรือฝากไว้กับธนาคารออมสิน ตามกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๒ ข้อ ๙ กำหนดให้เจ้าหน้าที่ที่จะดำเนินการเบิกจ่ายเงินค่าทดแทนให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนในกรณีดังกล่าวได้ก็ต่อเมื่อ (๑) มีสัญญาประนีประนอมยอมความโดยมีหลักฐานเป็นหนังสือมาแสดงในกรณีที่มีผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนทุกคนตกลงกันได้ (๒) มีคำพิพากษาถึงที่สุดมาแสดงในกรณีที่มีผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนไม่อาจตกลงกันได้ จากบทบัญญัติและระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าว แสดงว่าหน่วยงานของรัฐยอมรับว่าผู้ใดจะมีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนอาจมีกรณีที่มีข้อพิพาทจะต้องฟ้องร้องต่อศาลเพื่อวินิจฉัยว่าผู้ใดจะเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทน ดังนั้น การขอรับเงินค่าทดแทนที่วางไว้ในกรณีเช่นนี้อาจเป็นไปได้ที่ผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนไม่สามารถดำเนินการขอรับเงินค่าทดแทนที่วางไว้ภายในระยะเวลาอันสั้น เพราะในบางกรณีกว่าที่จะมีการตกลงกันได้หรือกว่าคดีจะถึงที่สุดก็อาจเป็นเวลายาวนาน การที่มาตรา ๓๔ กำหนดให้ผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนต้องดำเนินการร้องขอรับเงินค่าทดแทนที่วางไว้ภายในกำหนดระยะเวลาสิบปี นับแต่วันที่มีการวางเงินค่าทดแทน และหากไม่ดำเนินการภายในกำหนดเวลาดังกล่าวแล้วก็จะมิผลให้เงินนั้นตกเป็นของแผ่นดิน เห็นว่าไม่ได้เป็นมาตรการที่เกี่ยวข้องหรือสามารถที่จะมีผลบังคับให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ ทั้งนี้เพราะการได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์รวมตลอดถึงอำนาจของเจ้าหน้าที่ที่จะสามารถเข้าไปครอบครองหรือใช้ประโยชน์หรือดำเนินการใด ๆ ในอสังหาริมทรัพย์ที่เวนคืนได้ตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้นได้เกิดขึ้นแล้วเมื่อได้มีการจ่ายหรือวางเงินค่าทดแทนตามมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง ซึ่งไม่ว่าผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนจะมารับเงินที่วางไว้หรือไม่ หรือจะมารับภายในกำหนดสิบปีหรือหากเกินกว่าสิบปี เงินนั้นต้องตกเป็นของแผ่นดิน ก็หาได้มีผลทำให้บรรลุตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติฉบับนี้แต่อย่างใด อีกทั้งการวางเงินค่าทดแทนตามมาตรา ๓๑ มีเจตนารมณ์ต้องการรักษาประโยชน์ของผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนระหว่างที่ยังไม่มาขอรับเงินค่าทดแทน

ซึ่งเห็นได้จากที่กำหนดให้ผู้ฝากเปิดบัญชีเงินฝากเงินค่าทดแทนในชื่อของผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทน โดยให้แยกฝากเป็นบัญชีเฉพาะรายและให้ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นเนื่องจากการฝากเงินค่าทดแทนตกเป็นสิทธิแก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนนั้น สิทธิในเงินค่าทดแทนจึงย่อมเป็นสิทธิโดยชอบของผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนนับแต่วันที่มีการวางเงินตามมาตรา ๓๑ ซึ่งไม่ควรต้องเสียไปเนื่องจากการวางเงินค่าทดแทนในบางกรณีที่ยังมีปัญหาเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์หรือสิทธิอื่น ๆ ในอสังหาริมทรัพย์ที่ต้องเวนคืน ทำให้เป็นเหตุที่ผู้มีสิทธิรับเงินค่าทดแทนไม่อาจขอรับภายในกำหนดเวลาเหมือนกับการใช้สิทธิเรียกร้องทั่วไป และแม้ว่าการบัญญัติให้สิทธิในเงินหรือทรัพย์สินที่ไม่ดำเนินการขอรับภายในกำหนดเวลาเป็นอันระงับสิ้นไปและตกเป็นของแผ่นดิน รวมถึงการบัญญัติให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินในกรณีอื่น ๆ จะพบอยู่ในระบบกฎหมายของไทย แต่เงินหรือทรัพย์สินในกรณีเหล่านั้นมีบริบทที่แตกต่างไปจากเงินค่าทดแทนในกรณีตามมาตรา ๓๔ นี้ เพราะเงินค่าทดแทนเป็นเงินที่รัฐธรรมนุญบัญญัติรับรองและคุ้มครองไว้ โดยให้รัฐต้องชดใช้ให้แก่เจ้าของตลอดจนผู้ทรงสิทธิในอสังหาริมทรัพย์ที่เวนคืนเพื่อชดเชยเยียวยาความเสียหายที่ได้รับจากการที่ต้องถูกรัฐใช้อำนาจบีบบังคับเอาทรัพย์สินมา ไม่ใช่เงินหรือทรัพย์สินที่เกิดจากข้อโต้แย้งพิพาทในทางคดี หรือเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำผิด หรือทรัพย์สินที่เจ้าของแสดงเจตนาสละสิทธิ การที่รัฐธรรมนุญ มาตรา ๓๗ กำหนดหลักการให้รัฐชดใช้เงินค่าทดแทนที่เป็นธรรมภายในระยะเวลาอันควรนั้นย่อมหมายถึง กำหนดหน้าที่ให้รัฐต้องดำเนินการจ่ายเงินค่าทดแทนโดยเร็วเท่าที่จะทำได้ หากให้รัฐออกมาตรการมาเพื่อเร่งรัดตัดสิทธิการได้รับเงินค่าทดแทนของบุคคลผู้ถูกเวนคืนแต่อย่างใด การที่มาตรา ๓๔ กำหนดมาตรการให้ผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนต้องดำเนินการร้องขอรับเงินค่าทดแทนที่วางไว้ภายในกำหนดระยะเวลาสิบปีนับแต่มีการวางเงินค่าทดแทน และหากไม่ดำเนินการภายในกำหนดเวลาดังกล่าวจะมีผลให้เงินนั้นตกเป็นของแผ่นดินเช่นนี้เป็นการยึดถือความสะดวกของรัฐแต่ฝ่ายเดียวโดยไม่คำนึงถึงสิทธิของเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินที่ถูกเวนคืนตามกฎหมายจึงเท่ากับเป็นการลิดรอนสิทธิของเจ้าของตลอดจนผู้ทรงสิทธิในอสังหาริมทรัพย์ที่ถูกเวนคืนเพิ่มเติมไปอีก ทั้งที่ในการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์บุคคลผู้นั้นได้ถูกลิดรอนสิทธิจนต้องสูญเสียกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของตนไป รวมทั้งการกำหนดให้เงินค่าทดแทนตกเป็นของแผ่นดิน ย่อมมีผลให้บุคคลผู้นั้นไม่ได้รับเงินค่าทดแทน จึงเป็นการทำลายหลักประกันที่ว่าทรัพย์สินของประชาชนจะไม่ถูกเวนคืนไปใช้เป็นประโยชน์สาธารณะโดยปราศจากการจ่ายค่าทดแทนที่เป็นธรรมไปโดยปริยาย ดังนั้น การกำหนดให้ผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนต้องดำเนินการร้องขอรับเงินค่าทดแทนที่วางไว้ภายในกำหนดระยะเวลาสิบปีนับแต่วันที่มีการวางเงินค่าทดแทน และหากไม่ดำเนินการภายในกำหนดเวลาดังกล่าวจะมีผลให้เงินนั้นตกเป็นของแผ่นดิน จึงเป็นมาตรการที่จำกัดสิทธิของบุคคลที่ไม่อาจมีผลบังคับให้บรรลุตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติ

ว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ที่มีเจตนารมณ์สำคัญเพื่อกำหนดมาตรการที่จะทำให้รัฐสามารถได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์และใช้ประโยชน์ในอสังหาริมทรัพย์เพื่อกิจการอันเป็นประโยชน์สาธารณะ อีกทั้งมาตรการที่มีอยู่ก็เพียงพอที่จะสามารถดำเนินการได้ตามเจตนารมณ์ของกฎหมายดังกล่าวแล้ว โดยเหตุที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย โดยมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคล ต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าว ต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุมเหตุผลความจำเป็นในการจำกัด สิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย” และวรรคสอง บัญญัติว่า “กฎหมายตามวรรคหนึ่ง ต้องมีผลใช้บังคับ เป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง” รัฐธรรมนูญบัญญัติรับรองสิทธิในทรัพย์สินของบุคคลไว้ในมาตรา ๓๗ รวมถึงการรับมรดกย่อมได้รับความคุ้มครอง อันถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ จะกระทำมิได้ เว้นแต่อาศัยบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อการอันเป็นสาธารณูปโภค การป้องกันประเทศ หรือการได้มาซึ่งทรัพยากรธรรมชาติ หรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างอื่น และต้องชดเชยค่าทดแทนที่เป็นธรรมภายในเวลาอันควรแก่เจ้าของตลอดจนผู้ทรงสิทธิบรรดาที่ได้รับความเสียหายจากการเวนคืน โดยคำนึงถึงประโยชน์สาธารณะ ผลกระทบต่อผู้ถูกเวนคืน รวมทั้งประโยชน์ที่ผู้ถูกเวนคืนอาจได้รับจากการเวนคืนนั้น และต้องชดเชยค่าทดแทนที่เป็นธรรมเป็นหลักการและสาระสำคัญที่รัฐธรรมนูญบัญญัติรับรองไว้ ตามมาตรา ๓๗ วรรคสามและวรรคสี่ เพื่อเป็นหลักประกันว่าทรัพย์สินของประชาชนจะไม่ถูกเวนคืนไปใช้เพื่อประโยชน์สาธารณะโดยปราศจากการจ่ายค่าทดแทนที่เป็นธรรม พระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๓๔ จึงเป็นมาตรการที่ไม่มีความเหมาะสมและไม่มีความจำเป็น เป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง แต่ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคสอง เนื่องจากเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ส่วนข้อโต้แย้งที่ว่าพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๓๔ ไม่ได้ระบุเหตุผลหรือความจำเป็นในการจำกัดสิทธิไว้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง นั้น เห็นว่า เป็นการโต้แย้งว่ากระบวนการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ตราขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๔๘ บัญญัติกระบวนการร้องหรือผู้มีสิทธิขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาไว้เป็นการเฉพาะแล้ว การยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒

มิได้ให้สิทธิโต้แย้งว่ากระบวนการตรากฎหมายไม่ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย
ในส่วนนี้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๓๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง

(นายวรวิทย์ กังศศิเทียม)

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ